

NORGES HØYESTERETT

Den 6. juni 2012 avsa Høyesterett dom i

HR-2012-01182-A (sak nr. 2011/1939), sivil sak, anke over dom,

A (advokat Heidi Brandt – til prøve)

mot

B (advokat Geir Peter Hole – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Indreberg**: Saken gjelder spørsmål om en ektepakt er gyldig.
- (2) A og B ble separert i 2007, etter 10 år og 6 måneders ekteskap.
- (3) Kort tid før de giftet seg hadde A og B inngått ektepakt. De bodde da i XX, hadde et felles barn samt særkullsbarn, og drev med import og engroshandel av vin og brennevin.
- (4) De sentrale delene av ektepakten lyder:

"DERSOM EN ELLER BEGGE EKTEFELLER AVLIDER.

Hver av partene har særeie på de eiendeler som de ved inngåelse av ekteskapet hver for seg eier.

Firmaene som B eier ved inngåelse av ekteskapet, samt nyetablerte firmaer, samet eventuelt kjøpe, skal i utgangspunktet være hans særeie uansett fremtidig ekspansjon. Dette gjelder alle firmaenes tilganger.

1. Dersom B avlider för A.
Dersom B avlider för A skal eventuelle private firmaer omdannes til aksjeselskap. Fordelingen skal da være A 25 %. De resterende 75 % av aksjene skal fordeles med like deler av 25 % på vår av Bs barn (...).

...

2. Dersom A avlider för B.

Dersom A avlider för B skal B fortsette å ha 100 % av alle firmaene med tilhørende tilganger.

...

DERSOM EKTESKAPET OPPLØSES.

Hver av partene har særeie på de eiendeler som de ved inngåelse av ekteskapet hver for seg eier.

Firmaene som B eier ved inngåelse av ekteskapet, samt nyetablerte firmaer, samt eventuelt kjøpte firmaer, skal i utgangspunktet være hans særeie uansett fremtidig ekspansjon. Dette gjelder alle firmaenes tilganger.

Dersom ekteskapet oppløses skal eventuelle private firmaer omdannes til aksjeselskap. Da A har deltatt i arbeide og med det bidratt til firmaenes ekspansjon skal hun ved en oppløsning av ekteskapet motta (ut over mottatt lønn for utført arbeide) motta følgende prosentvis andel av aksjene, avhengig av ekteskapets varighet:

Etter 1 års ekteskap mottar A 5 % av firmaene(aksjene).

Etter 5 års ekteskap mottar A 10 % av firmaene(aksjene).

Etter 10 års ekteskap mottar A 15 % av firmaene(aksjene).

Etter 20 års ekteskap mottar A 25 % av firmaene(aksjene).

...

Dersom en av ektefellene mottar gaver eller arv under ekteskapet er dette å anses for den av ektefellen som mottar fordelene dennes særeie.

Dersom umyndige barn mottar arv i h.t. denne ektepakt skal det opprettes verge for dette/disse barn. En revisor som arbeider for ett av ekteparets firmaer skal være med som verge.

Dersom det skulle oppstå tvist om denne ektepakten skal norsk lovgivning gjelde."

- (5) Paret hadde altså avtalt at eksisterende og fremtidige selskaper var Bs særeie, men at A ved ekteskapets opphør skulle motta en prosentvis andel av aksjene i disse, og at denne prosentvisten skulle øke trinnvis avhengig av hvor lenge ekteskapet hadde vart, dersom ekteskapet ble oppløst ved skilsmisse.
- (6) På tidspunktet for ekteskapets opphør var selskapene samlet i en konsernstruktur med C AS som morselskap. Det var under ekteskapet ervervet en rekke formuesgoder for midler som i det vesentlige stammet fra selskapene, herunder en boligeiendom i Å, en leilighet i XX, flere skogeiendommer i Ø, to biler og en båt. Ved delingen oppsto det uenighet om disse var felleseie eller Bs særeie, eventuelt om A var eier av 15 %. Det ble åpnet offentlig skifte, og etter at tingretten hadde satt frist for å reise søksmål, jf. skifteloven §§ 30 og 31 – først overfor A og så overfor B – tok B ut stevning.
- (7) Follo tingrett avsa 3. mai 2010 dom med slik domsslutning:
- "1. Skiftet gjennomføres ved at saksøker tilkjennes følgende eiendeler som fullstendig særeie i henhold til ektepakten: Bilen (Mercedes 350 S), båten (Targa 31'), leiligheten i XX (hjemmelen overføres til saksøker fri for heftelser pådratt av saksøkte), skogeiendommene X, Y, Z og Æ i Ø med løsøre og tilbehør og 85 % av aksjene i C AS.
 2. Saksøker beholder og får overført hjemmelen til boligen i ---veien --, Å mot kontant utløsning av saksøktes felleseieandel, stor kr 781.797. Saksøker overtar gjeld på eiendommen.
 3. Saksøkte tilkjennes som fullstendig særeie 15 % av aksjene i C AS.
 4. Saksøker tilkjennes som kontant utløsning av saksøkers felleseieandel etter saksøktes salg av skogeiendommen i XX kr 35.870.

5. **Saksøker tilkjennes som kontantoppgjør, som følge av saksøktes salg av bil (Mercedes E-240 4-Matic), et kontantvederlag på kr 450.000.**
 6. **Innbo og alminnelig løsøre anses fordelt i henhold til den faktiske fordeling/besittelse som partene har gjennomført. Det samme legges til grunn vedrørende partenes respektive private bankinnskudd på skjæringstidspunktet; det vil si at de anses faktisk fordelt i henhold til størrelsen på de respektive saldi på samme tidspunkt.**
 7. **A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å erstatte B hans sakskostnader med kroner 140.475. – etthundreogførtitusenfirehundreogsyttifem – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer, jf. tvangsloven § 4-1 tredje ledd."**
- (8) Tingretten forsto ektepakten slik at A skulle motta 15 % av aksjene i selskapene som sitt særeie ved ekteskapets oppløsning siden ekteskapet hadde vart i litt over 10 år. Avkastningen av selskapene måtte i mangel av holdepunkter for at partene hadde ment noe annet, fullt ut bli Bs særeie, og det samme måtte eiendeler som var anskaffet for avkastningen, jf. ekteskapsloven § 49. Dette innebar at han ble eier av så å si alle formuesgjenstandene det var tvist om. As krav om lemping eller vederlag førte ikke fram.
- (9) A anket til lagmannsretten. For lagmannsretten ble det prinsipalt gjort gjeldende at ektepakten er ugyldig fordi ekteskapsloven ikke tillater at det i ektepakt bestemmes trinnvis begrensning av særeie. Subsidiært gjorde hun gjeldende de samme anførselene som for tingretten.
- (10) Borgarting lagmannsrett avsa 27. september 2011 dom med slik domsslutning:
- "1. **B tilpliktes i medhold av ekteskapsloven § 46 annet ledd annet punktum å betale til A 500 000 – femhundretusen – kroner innen to uker fra forkynnelsen av dommen.**
 2. **For øvrig forkastes anken.**
 3. **Sakskostnader for tingretten og lagmannsretten tilkjennes ikke."**
- (11) Lagmannsretten kom til at ektepakten ikke er i strid med ekteskapsloven § 42 annet ledd. Den innebærer, mente lagmannsretten, at selskapene var Bs særeie, men at A i henhold til avtrappingsklausulen skal ha 15 % av disse som sitt særeie. Alt som i løpet av ekteskapet ble finansiert ved utbytte av selskapene, ble Bs særeie. Lagmannsretten la imidlertid til grunn at virksomheten i begynnelsen ble drevet av partene i fellesskap, og at det ville skje en betydelig skjevfordeling til fordel for B dersom ektepakten fullt ut skulle legges til grunn for skiftet. A ble derfor tilkjent et vederlag på 500 000 kroner, jf. ekteskapsloven § 46 annet ledd annet punktum.
- (12) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen og er begrenset til spørsmålet om ekteskapsloven § 42 annet ledd tillater å avtale en trinnvis reduksjon av særeie, altså mer enn én tidsbegrensning.
- (13) B innga tilsvaret og avledet anke, og gjorde gjeldende at lagmannsrettens rettsanvendelse var uriktig når den kom til at A hadde krav på vederlag. Subsidiært krevde han reduksjon

av vederlaget. Han gjorde også gjeldende at lagmannsrettens avgjørelse av omkostningskravet bygde på uriktig rettsanvendelse.

(14) Høyesteretts ankeutvalg traff 6. januar 2012 slik beslutning:

"Høyesteretts ankeutvalg tillater anken fremmet. Når det gjelder den avledede anken, finner ankeutvalget enstemmig at verken avgjørelsens betydning utenfor den foreliggende sak eller andre grunner tilsier at anken blir fremmet for Høyesterett, jf. tvisteloven § 30-4. Den avledede anken tillates derfor ikke fremmet.

Forhandlingene for Høyesterett begrenses foreløpig til å gjelde gyldigheten av ektepakten, jf. tvisteloven § 30-14 tredje ledd."

(15) I prosesskriv 24. april 2012 ba A om samtykke til å gjøre gjeldende et nytt påstandsgrunnlag for Høyesterett. Ankeutvalget forsto begjæringen slik at det ble anført at ektepakten også er ugyldig fordi den innebærer en regulering av formuesforholdene mellom partene ved skilsmisse utover det ekteskapsloven § 42 gir adgang til. Ankeutvalget traff 4. mai 2012 slik beslutning:

"Den ankende part gis ikke samtykke til å utvide påstandsgrunnlaget for Høyesterett til å omfatte andre grunner til at ektepakten er ugyldig enn at den i strid med ekteskapsloven § 42 inneholder flere tidsbegrensninger."

(16) Den ankende part, A, har i korte trekk gjort gjeldende:

(17) For at ektepaktens bestemmelse om at A ved skiftet skal ha en viss prosentandel av Bs særeieselskaper overhodet skal kunne ligge innenfor det som kan avtales etter ekteskapsloven § 42, må den forstås slik at det dobbelte av den prosentandelen hun skal ha, går fra å være Bs særeie til å bli felleseie. Hun vil da ha krav på halvparten av dette ved skiftet. Men selv under denne forutsetningen er ektepakten ugyldig, fordi den inneholder en gradvis omdanning av Bs særeie. Ekteskapsloven § 42 annet ledd tillater bare én tidsbegrensning. Det følger av ordlyden, "avtalen kan også gjøres tidsbegrenset", som det er naturlig å tolke strengt antitetisk. Det er dessuten uttrykkelig uttalt i forarbeidene til ekteskapsloven at det ikke kan avtales mer enn én tidsfrist, se ekteskapslovutvalgets utredning NOU 1987: 30 side 115. Når spørsmålet ikke kommenteres i lovproposisjonen, må det forstås slik at departementet slutter seg til det syn som kommer til uttrykk i utredningen. Spørsmålet har vært oppe i to rettsavgjørelser om tinglysningsnektelser fra Ektepaktregisteret, Hålogaland lagmannsretts kjennelser LH-1994-389 og LH-1999-83, og det er i begge – etter grundig drøftelse – konkludert med at ekteskapsloven ikke tillater å avtale trinnvis reduksjon av særeie. Også reelle hensyn taler for å forstå loven slik. En trinnvis nedskrivning av særeie kan føre til at formuesforholdene blir svært uoversiktlige. Spesielt gjelder dette fordi avkastning av og ombytting av særeie blir særeie, jf. ekteskapsloven § 49. Loven må dessuten gi klare grenser for å være brukervennlig.

(18) Konsekvensen av at ektepaktens bestemmelse om trinnvis nedtrapping av Bs særeie er ugyldig, må være at hele ektepakten er ugyldig. Om bare nedtrappingsavtalen skulle falle bort, ville ikke partenes intensjon bli oppfylt, og det ville også gi et svært urimelig resultat.

(19) A har nedlagt slik påstand:

- "1. **Ektepakten av 03. februar 1997 er ugyldig.**
 2. **A/staten tilkjennes sakens omkostninger."**

- (20) Ankemotparten, *B*, har i korte trekk gjort gjeldende:
- (21) Klausulen om at *A* ved ekteskapets opphør skal ha en økende del av aksjene i selskapene, er gyldig. Ordlyden i ekteskapsloven § 42 gir ikke uttrykk for noe annet, og lovgiver har en særlig oppfordring til å si klart fra hvis en ordning som ellers fremstår som rimelig og hensiktsmessig ikke skulle være tillatt.
- (22) Ekteskapslovutvalgets standpunkt i NOU 1987: 30 side 115 om at loven ikke bør åpne for trinnvise endringer i særøie, er heller ikke godt begrunnet. En ordning som den foreliggende skaper ikke uklarhet om formuesforholdene, og den har ingen virkning for kreditorene som er mer uheldig enn om det bare var avtalt én tidsbegrensning. Skjevdelingsregelen i ekteskapsloven § 59 er ikke et fullgodt alternativ. Den krever at det føres bevis for at verdiene det gjelder kan føres tilbake til midler ektefellen hadde da ekteskapet ble inngått eller senere ervervet ved gave eller arv, og åpner dessuten for unntak basert på skjønnsmessige kriterier. Og det forhold at det ikke var foreslått innført adgang til flere tidsfrister i de øvrige nordiske land, kan ikke tillegges nevneverdig vekt.
- (23) Proposisjonens taushet om spørsmålet kan bety at departementet ikke har vurdert det. Rettspraksis knytter seg til tinglysningsnektelser, hvor det gjør seg gjeldende noe andre hensyn enn ved skifte, og kan være farget av dette. Juridisk teori er gjennomgående positiv til muligheten for nedtrapping av særøie. Og i Danmark og på Island antas det å være adgang til å avtale nedtrapping av særøie. Rt. 2012 side 401 viser dessuten at terskelen for å sette til side ektepakter er høy.
- (24) Dersom Høyesterett kommer til at loven stenger for den avtalte avtrappingsklausulen, må konsekvensen være at denne, men ikke resten av ektepakten, kjennes ugyldig. Klausulen utgjør kun en mindre del av ektepakten, og det er ingen nødvendig sammenheng mellom den og det som ellers reguleres.
- (25) *B* har nedlagt slik påstand:

- "1. **Anken forkastes.**
 2. **Den ankende part dømmes til å betale saksomkostninger for Høyesterett."**

- (26) *Jeg er kommet til at anken ikke fører fram.*
- (27) Ekteskapsloven § 42 angir uttømmende hvilke avtaler som kan inngås om formuesordningen i et ekteskap. Bestemmelsen lyder:

"Ektefeller kan ved ektepakt avtale at det de eier eller senere erverver, skal være unntatt fra deling (særøie). En slik avtale kan også inngås med sikte på et forestående ekteskap.

Avtalen kan begrenses til å gjelde den ene ektefellens formue eller deler av den enes eller begge ektefellenes formue. Avtalen kan også gjøres tidsbegrenset eller betinget av at ektefellene ikke får felles livsarvinger.

Ektefeller kan ved ektepakt avtale at særøie ikke skal gjelde ved oppgjør etter den ene ektefellens død. En slik avtale kan begrenses til bare å gjelde dersom en bestemt av ektefellene dør først. Den lengstlevende ektefellen kan velge å se bort fra begrensninger som nevnt i første og andre punktum hvis ikke noe annet er avtalt eller klart forutsatt."

- (28) Som det fremgår av annet ledd, kan en avtale om at hele eller deler av formuen skal være særøie, tidsbegrenses. Slike avtaler omtales på side 114–115 i Ekteskapslovutvalgets utredning, NOU 1987: 30, hvor det blant annet heter:

"Det er i praksis behov for å tidsbegrense en avtale om særøie [...] I de første årene etter ekteskapsinngåelsen vil ektefellenes formuer i det vesentlige bestå av verdier ervervet før ektefellene giftet seg. En likedeling er ikke så naturlig når bare en begrenset del av formuene er skapt som følge av ektefellenes felles innsats under ekteskapet. Opphører ekteskapet før utløpet av tidsfristen, vil en avtale om fullstendig særøie gi et noe enklere oppgjør enn dersom de alminnelige regler om skjevdeling m.v. kommer til anvendelse.[...] Til støtte for regelen om tidsbegrensning vil utvalget videre peke på at konsekvensene er lette å overskue, og betingelsens inntreden lett å konstatere. [...]

Et særlig spørsmål blir hvilke regler som skal gjelde når tidsfristen er passert. Foreligger ingen bestemmelse i avtalen, må lovens alminnelige regler gjelde ved et eventuelt oppgjør etter utløpet av tidsfristen. [...]

Etter utvalgets oppfatning bør en avtale likevel ikke kunne inneholde flere tidsfrister, f.eks. i form av at ektefellene over en årrekke gradvis reduserer den andel av formuen som er unntatt fra deling. Slike avtaler vil kunne medføre at formuesordningen blir svært komplisert. Slike ordninger er heller ikke foreslått akseptert i de andre nordiske land. På bakgrunn av de foreslåtte utvidelser av adgangen til skjevdeling, er heller ikke behovet for trinnvis begrensning av særøiets omfang særlig stort."

- (29) I saken er det reist spørsmål om det – til tross for Ekteskapslovutvalgets klare avvisning av avtaler om flere tidsbegrensninger – er riktig å tolke ekteskapsloven § 42 slik at den stenger for avtaler om nedtrapping av særøie i flere trinn. Jeg ser først på dette spørsmålet generelt, og går deretter inn på den konkrete avtalen.
- (30) Lovteksten gir adgang til å gjøre avtalen om særøie "tidsbegrenset". Ordlyden kan kanskje oppfattes slik at det bare kan avtales én tidsbegrensning, men det er på ingen måte klart.
- (31) I Ot.prp. nr. 28 (1990–1991) sies det ikke noe om spørsmålet. Departementet uttrykker imidlertid på side 109 at lovforslagets § 42 fullt ut tilsvare Ekteskapslovutvalgets forslag, noe som trekker i retning av at departementet har ment å legge samme innhold i bestemmelsen som utvalget.
- (32) Departementet uttaler imidlertid også helt generelt på side 77 at selv om loven uttømmende regulerer hvilke avtaler om formuesforholdet som kan inngås, må lovens regler tolkes liberalt. Dette har etter mitt syn gode grunner for seg, og bør også ha vekt ved vurderingen av spørsmålet om avtaler om nedtrapping av særøie i flere ledd. Loven vil kunne virke som en felle dersom det på skifte kommer fram at den stenger for ordninger ektefellene har ønsket, uten at den gir et klart varsel om det.
- (33) Et ytterligere argument for å tillate klausuler om gradvis overgang fra særøie til felleøie, er at de hensyn som ligger bak felleøieordningen blir sterkere jo lenger ekteskapet varer. Videre er det et poeng at de forhold ved samfunnsutviklingen som utvalget trakk fram i NOU 1987: 30 på side 96–97 til støtte for økt avtalefrihet om formuesforholdene i

ekteskapet – den alminnelige velstandsutviklingen og økt grad av gjengifte – gjør seg enda sterkere gjeldende i dag enn for 25 år siden.

- (34) Ekteskapslovutvalget viste til at behovet for å avtale flere tidsfrister var begrenset på grunn av skjevdelingsreglene. Skjevdelingsadgangen gjelder imidlertid bare verdier som klart kan føres tilbake til midler en ektefelle hadde ved ekteskapets inngåelse eller ved arv eller gave fra andre enn ektefellen, jf. ekteskapsloven § 59, og reiser følgelig bevissspørsmål som kan unngås ved å avtale særøie.
- (35) Videre pekte Ekteskapslovutvalget på at åpning for gradvis nedtrapping av særøie ikke var foreslått i de øvrige nordiske land. Men rettsstilstanden i de øvrige nordiske land er ikke ensartet. I Danmark, hvor lovteksten er svært lik den norske, fremgår det av teorien at det er adgang til å trappe ned særøie, se Taksøe-Jensen og Rasmussen: Familieretten 1990 side 89 og 93 og Nielsen: Familieretten, 2006, side 183.
- (36) Det vesentligste argumentet mot å tillate avtaler hvor særøiet gradvis reduseres i løpet av ekteskapet, er – som nevnt av utvalget – at formuesforholdene kan bli kompliserte. Dette må særlig skyldes bestemmelsen om at avkastning av og ombytting av særøiemidler blir særøie, jf. ekteskapsloven § 49. Dersom særøiets omfang endres i flere etapper i løpet av ekteskapet, er det en viss fare for at det vil være vanskelig å holde orden på i hvor stor grad nyanskaffelser stammer fra verdier som er særøie. Hvor komplisert det blir, vil imidlertid variere, blant annet med antall trappetrinn som avtales og hva slags formuesgjenstander det er tale om. For øvrig er det nok uansett mulig for ektefeller å avtale ordninger som leder til kompliserte formuesforhold.
- (37) Jeg nevner at Kirsti Strøm Bull i Avtaler mellom ektefeller fra 1993 på side 37 uttaler at hun vanskelig kan se at en avtale om trinnvis nedtrapping av særøie vil gjøre formuesordningen spesielt komplisert. Hun finner det imidlertid vanskelig å se bort fra den klare uttalelsen fra utvalget, og konkluderer med at det er uklart om loven tillater en ordning med flere tidsfrister. Lødrup og Holmøy gir i Ekteskapsloven og enkelte andre lover med kommentarer, fra 2001, på side 283 uttrykk for at det ikke synes å være reelle hensyn som skulle tilsi at det ikke gyldig kan avtales at særøiet for en halvparts vedkommende skal falle bort etter fire år, og den resterende halvpart etter seks år. Den samme oppfatningen kommer til uttrykk i Lødrup og Sverdrup: Familieretten, 7. utgave, fra 2011, på side 183.
- (38) Det er altså mye som trekker i retning av at ektepakter med avtaler om trinnvis overgang fra særøie til felleseie, ikke alene av den grunn skal anses som helt eller delvis ugyldige når ektefellers formue skal skiftes. Lovbestemmelsen gir ikke noe rimelig klart varsel om at det bare kan avtales én tidsbegrensning, og de hensyn Ekteskapslovutvalget begrunnet en slik begrensning med, har begrenset vekt. På denne bakgrunn bør etter mitt syn avtaler om nedtrapping i flere ledd godtas.
- (39) I vår sak har lagmannsretten lagt til grunn at bestemmelsen i ektepakten om at hustruen ved ekteskapets opphør skal motta en viss prosentandel av aksjene i de selskapene som er mannens særøie, ikke kan forstås slik at en stadig større del av selskapene etter hvert går fra å være mannens særøie til å bli felleseie. Det er først ved ekteskapets opphør hustruen skal ha en andel av mannens særøie. Lagmannsretten har omtalt den prosentvise andelen hustruen da har krav på, som hennes særøie. Det er ikke helt treffende, all den tid dette er verdier hun skal motta ved oppløsningen av ekteskapet.

- (40) Det at den prosentvise andelen hustruen skal motta ved ekteskapets opphør øker fra 5 % til 25 % avhengig av om ekteskapet har vart i henholdsvis 1, 5, 10 eller 20 år, er noe annet enn en trinnsvis tidsbegrensning av særeriet. Selv om man skulle mene at ekteskapsloven § 42 annet ledd stenger for å avtale flere tidsbegrensninger, rammer det derfor ikke denne avtalen.
- (41) Spørsmålet om det etter ekteskapsloven § 42 overhodet er adgang til å inngå avtale om at en del av ektemannens særerie skal tilkomme hustruen ved ekteskapets opphør, ligger utenfor rammen av det Høyesterett skal behandle i denne saken, jf. de forannevnte beslutningene av ankeutvalget. For ordens skyld nevner jeg likevel at avtaler om at en ektefelle ved ekteskapets opphør skal overføre bestemte eiendeler til den annen ektefellen, anses å ligge utenfor lovens ramme, se f.eks. 7. utgave av Lødrup og Sverdrups Familieretten side 184 og 226 og den nevnte kommentarutgaven av Lødrup og Holmøy side 288. Det skal imidlertid bemerkes at de sistnevnte forfatternes drøftelser av spørsmålet på side 279 og 285 er mindre absolutte enn oppsummeringen på side 288 kan tyde på, og på side 285 stiller forfatterne seg kritiske til at det ikke skulle være tillatt med en slik avtale.
- (42) Etter mitt syn er det vanskelig å se at reelle hensyn taler mot å tillate avtaler som den foreliggende. Det er her ikke tale om forsøk på å tilsidesette kreditorenes interesser eller barnas rett til pliktarsv, men å sørge for at hustruen får del i verdiøkningen i mannens selskaper dersom ekteskapet ender med skilsmisse eller hvis han dør før henne. Da spørsmålet ikke har vært prosedert, går jeg imidlertid ikke nærmere inn på det.
- (43) Anken må etter dette forkastes.
- (44) Ankemotparten har krevd erstatning for sine sakskostnader for Høyesterett. Anken har ikke ført fram og ankemotparten har etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd krav på dekning av sakskostnader. Jeg kan ikke se at det er grunnlag for å anvende unntaksregelen i tvisteloven § 20-2 tredje ledd. Det er krevd 205 800 kroner i sakskostnader, med tillegg av merverdiavgift og utlegg 9 000 kroner . Oppgaven legges til grunn.
- (45) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler A til B 266 250 kroner – tohundreogsekstisekstusentohundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

- (46) Dommer **Kallerud:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (47) Dommer **Matheson:** Likeså.
- (48) Dommer **Tønder:** Likeså.
- (49) Dommer **Gjølstad:** Likeså.
- (50) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler A til B 266 250 kroner – tohundreogsekstisekstusentohundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: